

גיליון 69

נובמבר 2020 • מרחשון ה'תשפ"א

מוֹטְיב

על שם יאשיהו בן

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

לרף הלה

שחף ארז
רויטל גולדשמיד
אפי הלפרין
רפאלה ורדי
מיכל חסון
נפיר מוקדס
מוריה נחום
ורד סער
יוסיפיה פורת
הדס קרן

גיליון 69 מתחיל...

כמעט כל סיפור על העבר מתחיל ב"פעם היה", אבל אין מי שלא חשב פעם "מה היה קורה אילו"...

בגיליון הזה ניסינו לצאת למסע בזיכרון חלופי.

תוכלו למצוא כאן סיפורים ושירים על אירועים ידועים מדברי הימים שהיו, אבל עם שינוי אחד קטן, שחושף שכבות של דרכים עלומות, בנסיון לגלות איך השינוי הזה במציאות החיצונית יכול היה להתפתח, ואיך הוא יכול היה להסיט גם את החיים האישיים והפרטיים לכיוון שלא היה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

כל הלילה התכרבל הנחש במאורתו האפלה חבוי תחת האבנים הגדולות. עתה זקף את ראשו והזדחל באיטיות עצלה אל בין שיבולי השדה, שם יוכל גופו להתחמם בשמש. הנחש שראיתו הייתה לקויה צמצם את עיניו אל האור ודמות אישה רוחצת בנהר נגלתה אליו. האישה סכה את גופה בחלב שפיכה בפלגי הנחל ואחר עלתה אל הגדה וניערה את שערה הארוך לייבשו. טיפות המים התפזרו סביבה כרסיסי יהלומים שקופים ורטט עבר בגופו. 'פססס. מותק...' לָאט הנחש ומירק את עורו בעלה של בננה עד שהבהיק. חוה לכסנה אליו מבט. " don't מותק me", הפטירה תוך התעלמות ממנו, ונופפה בידה אל אדם שנח בצל עץ התאנה ובפיו קנה של קש. הנחש מיהר לצאת מבין השיבולים ונעמד על גדת הנהר במרחק פסיעות אחדות ממנה. 'מבקש בהכנעה את סליחתך, gorgeous', אמר במתק לשון והושיט לה תוך כדי קידה ורד שעלי כותרתו רכים כקטיפה. חוה נעצה את הורד בשערה, הודתה לו בחיוך ואחר שלחה ידה אל הסלסילה שהייתה תלויה על ענף עץ הרימון והחלה ללקט לתוכו עולש וחלמית ופרי התאנה והחרוב. הנחש שָרַב את לשונו בפתינות והצביע על עץ שפריו עגלגל וסמוק. "ממליץ לך בחום!" אמר, "זה הימותג של אלוהים! העץ נחמד להשכיל ופריו תאוה לעין ולחך!"

חוה סקרה במבטה את הפרי ואת העץ הקיפה פעם ופעמיים, "זה לא הפרי האסור?"
"אכן." קמטים נחרצו במצחה.

"אם אוכל ממנו אמות."

"תנגסי רק ביס פצפון. איש לא מת מטעימה קטנה," שידל במתק שפתיים. עכשיו היה קרוב אליה כמרחק נגיעה. קרבתה הפעימה אותו.

"והביטחון הזה שלך מניין?" קווצת שיער סוררת טיילה על אפה והיא הסיטה אותה בתנועה מצודדת. חום הזדחל בדמו הקר כשגחן אליה,

"אם תמותו מי יעבוד וישמור על הגן?" לחש באזנה, "אתם לעד תישארו משרתיו והחוכמה והדעת רק לו תהיה," אמר כיודע דבר.

חוה הרהרה בדבריו ואחרי רגע ארוך השיבה בלאו מוחלט. נראה היה ששקלה היטב את תשובתה. "לא אסתכן בשל פרי אחד. שומרת חוק אנוכי," אמרה בנחרצות לנחש שהזדחל למאורתו מאוכזב, ומהפרי האסור לא אכלה.

"מה היה שם?" התעניין אדם כשהתיישבה לצידו מתחת לעץ התאנה הגדול.

”כלום,“ אמרה וליטפה את פרוותו של גור הלביאה שהתרפק בחיקה וגרגר בהנאה. עוד מעט יגדל הכפיר ויחזור אל העדר, שם מקומו, כגורים האחרים שאימצה. לא אחת שאלה את אדם איך זה שהם לא משתייכים ללהקה או לעדר כשאר החיות. היא צפתה בהם משתעשעים, נאבקים זה בזה, רועים באחו בלהקות או בעדר. ורק היא והוא שניים – לבדם. היא התמלאה בתשוקה ורגש עז עד כאב הציף אותה. נפשה חשקה בגור אדם או בגורת חוה משלה. בצלמם ובדמותם. ואלוהים המהלך בגן, אל רחום וחנון רואה ושומע הכול. ובלילה ההוא ידע אדם את חוה.

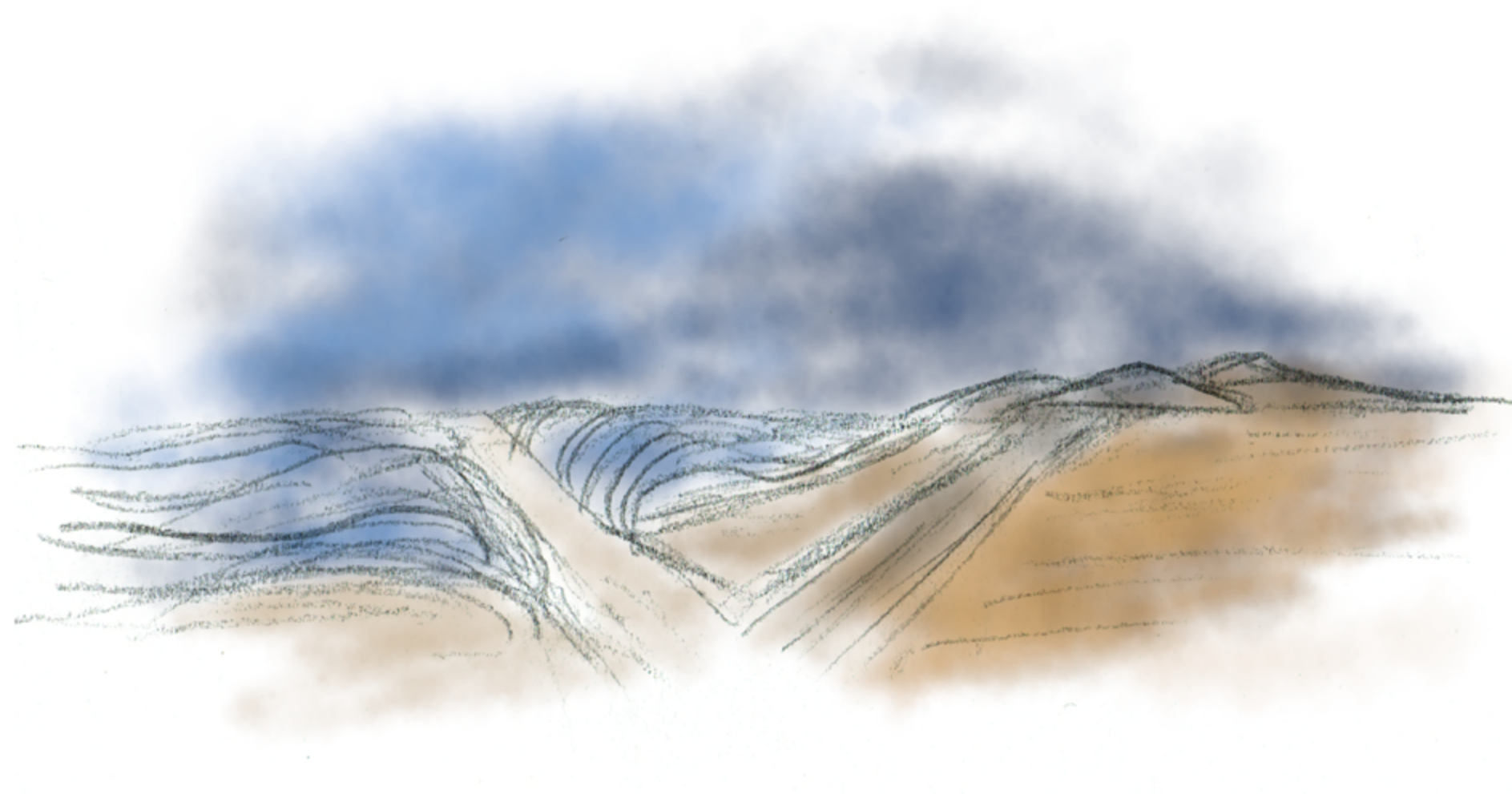
ואם תגיעו במקרה למקום שבו שיחי נוי פורחים בשלל צבעים ופירות מבשילים על עצים וימים ונהרות ופלגים מפכים בו והוא עשיר בירק ובדגה ומדיף בשומת של צוף ודבש – דעו כי זהו עדן. ואם חדה ראייתכם בוודאי תבחינו בשלושה בני אנוש יפים וגבוהים כאלים מתהלכים יחפים וחפים מכל לבוש משתלבים בנוף הגן ונהנים מטובו. אז תדעו: זהו עדן ואין בו מגפות ומלחמות בו אֵין, אך הגשם והשמש ועונות השנה בעיתם.

רָגַע לְפָנַי הַחֲצִיָּה כְּשֶׁכָּל הַיָּם כָּבַר פְּתוּחַ
וּקְרָבִיו הִשְׁסוּעִים מְאִימִים לְבַלֵּעַ
בְּלִי לְלַעַס
וְאֲנִי לֹא מְדַבֶּרֶת עַל מֶרֶד
רַק פְּעִיָּה צְרוּדָה וּמְהֻסָּת
יֵשֶׁר אֶל תוֹךְ הַחֲלָל הַשְּׁקוּף שֶׁל אֱלֹהִים

אֵלוֹ הָיָה יְלֵד אֶחָד בְּקֶהֱל
קָם וְשׂוֹאֵל
"לֵאן?"

מִמְשָׁלַת יִשְׂרָאֵל לֹא הָיְתָה מוֹדִיעָה בְּתֻדָּהּ

וְאִם

לֹא הָיִינוּ רוֹצִים וְהָיְתָה זֶה בְּרִק אֲגָדָה

וְאִם

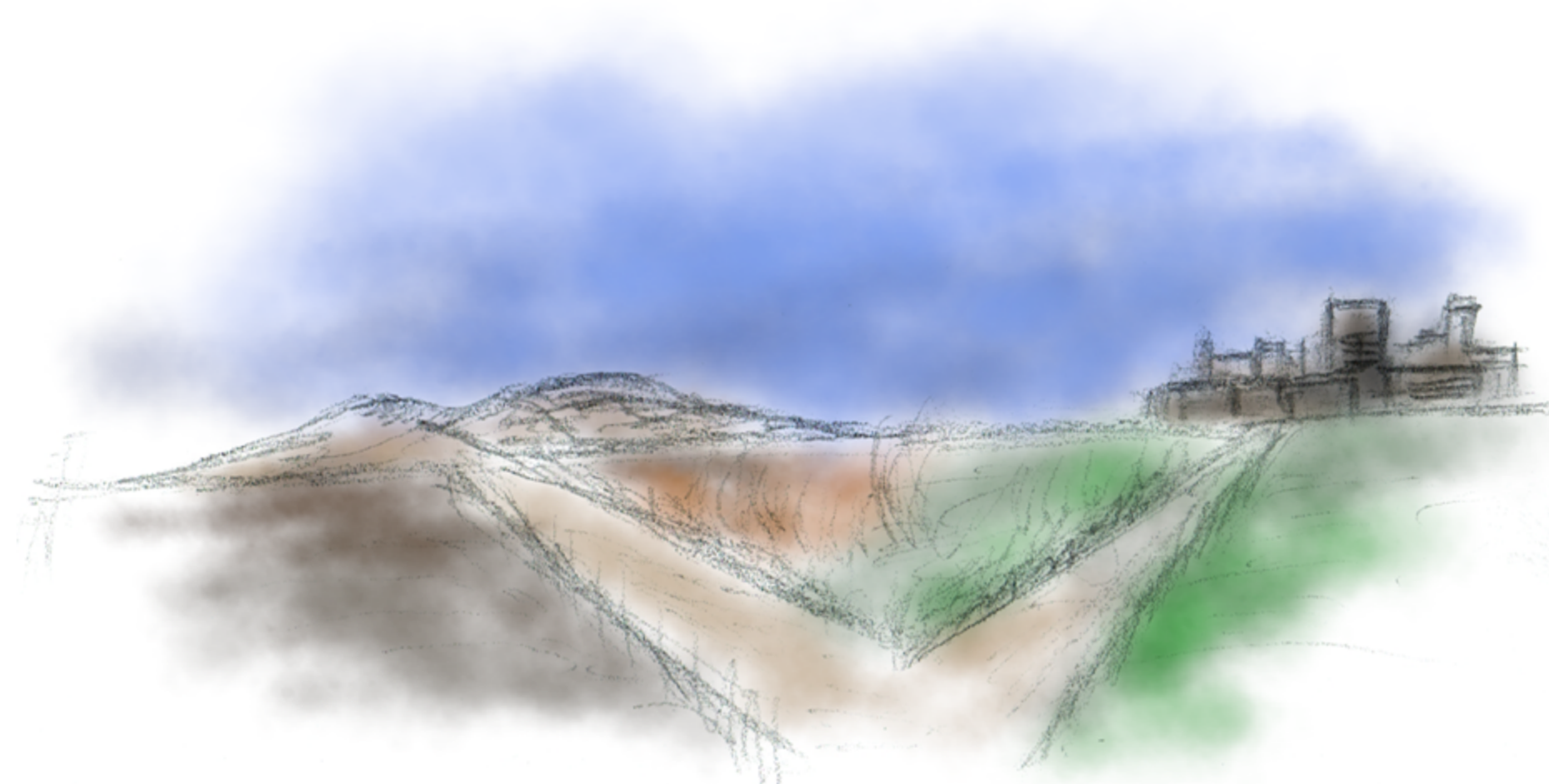
מֹשֶׁה לֹא הָיָה עוֹלָה לְהָר בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה

בְּמָה דוֹרוֹת נִנְדָּים

הָיוּ נִדְרָשִׁים

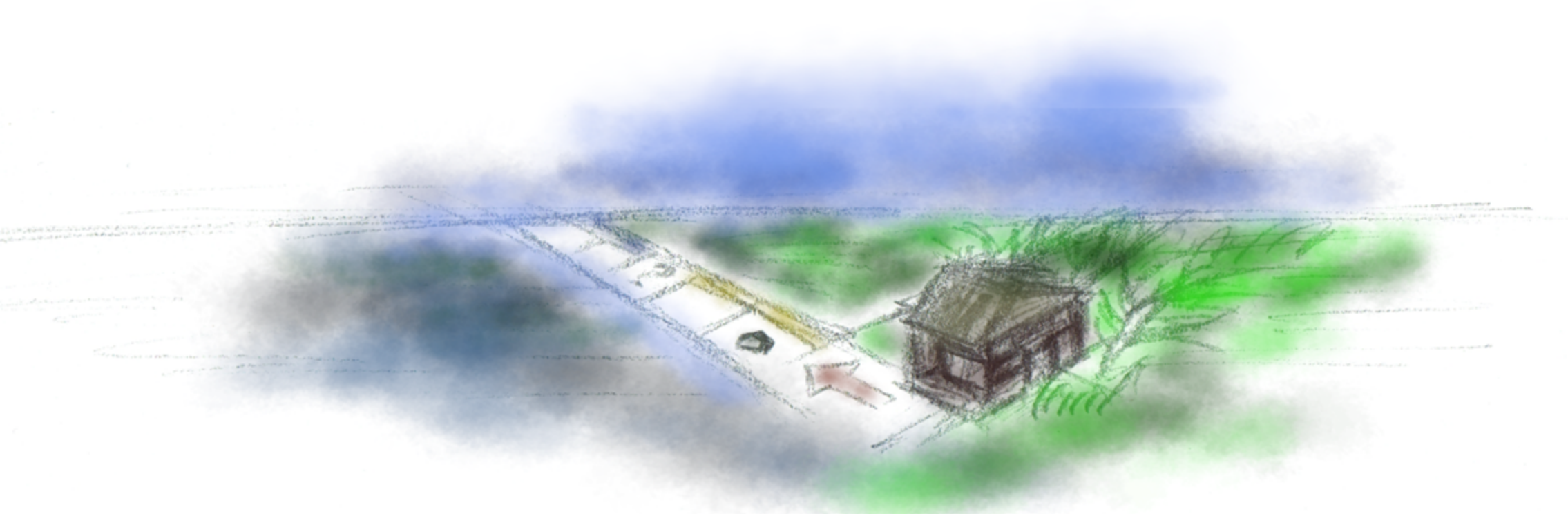
עַד שֶׁהָיִינוּ

לְעַם סִגְלָה ?

אֱלֹהֵי אֵלֵינוּ הַמְצֵא הַמְטַבֵּעַ
 הַיְיָנוּ מִחֲלִיפִים בֵּינֵינוּ
 אֶת מְרַכְּלֵתָנוּ
 יוֹתֵר מֵאֲשָׁרִים
 חוֹלְקִים אֶת הַיְחָד, יוֹתֵר מִיְצָרִים.
 אֱלֹהֵי אֵלֵינוּ הַמְצֵא הַמְטַבֵּעַ
 הַיְיָתִי הַיּוֹם רוֹעֵת צֶאֱן בְּטַבֵּעַ
 גּוֹזֵזֶת קִילוֹ פְּרֹנָה
 מְמִירָה בְּחִלִּיל וּבְחֻצוֹצְרָה
 לְהַנְעִים לְכַבְשָׁה מְמִלִּיטָה
 אֶת כְּאֵבָהּ, לְהַרְגִיעָהּ.
 הַיְיָתִי דָגָה בְּנֶהָר דָּגִים
 וּתְמוֹנָתָם מְקַבְּלֵת פְּנִסִים
 לְקַבֵּעַ בְּרֹאשׁ מְגַדְלוֹר
 לְהַצִּיל סְפִינּוֹת בְּעֶזְרַת הָאוֹר
 הַיְיָתִי נוֹטֵעַת אֵילָנוֹת
 מְמִירָה אֶת הַפִּירוֹת בְּמַחְשָׁב וּבְתַכְנוּת
 לְעַקֵּב אַחַר גְּלוּיִים וְהַמְצָאוֹת
 לְבָדֵק בְּאַרְצוֹת אַחֲרוֹת
 מֵהַ כְּדָאִי לְבַקֵּשׁ
 עֲבוֹר עוֹד אֲרָגֵז יְרַקוֹת.

עבודת גמר, התקציר

ג'ון בחן את העתק הסְטֵנוֹגְרָמָה הדהויה שהודפסה בעברית ונשאה את התאריך ג' באייר תש"ח. על שולחנו נערמו גם כמה ספרים, רובם באנגלית, והמעניין והמקיף בהם 'האסון', אפילו נכתב בידי הסבא רבא שלו. המשימה שהוטלה עליו הייתה לתאר לפני חבריו לכיתה יום כלשהו שלדעתו השפיע בצורה מכרעת על מהלך ההיסטוריה. לשם כך הוא התרכז בפרק שעסק ב־12 במאי 1948.

מזג האוויר באותו ערב היה נאה, ועם רדת החשכה המריאו שני מטוסי פייפר עבריים משדה התעופה הזמני שהוכשר בחיפזון בפאתיה המערביות של ירושלים הנצורה. בכל אחד מהם ישב איש מופָּר, ולמרות הריחוק בעמדותיהם הפוליטיות איחדה אותם שותפות גורל. הם היו חברים במנהלת העם, ה'קבינט' של יהודי ארץ ישראל, שהוקם כדי לנהל את ענייני היישוב והמלחמה.

עם נחיתתם ליד תל־אביב הצטרף אליהם גם הנציג שהגיע באותה שעה מארצות הברית, והשלושה מיהרו לבית קק"ל כדי להצטרף אל עשרת חבריהם שהחלו כבר בשעות הצוהריים את הדיון בנושא הקריטי שעמד על הפרק: האם להודיע מייד עם יציאתם של הבריטים מהארץ בעוד יומיים על הקמתה של מדינה יהודית ריבונית? או לחלופין, האם להסכים לשביתת נשק זמנית ולדחות את ההכרזה ההיסטורית בשלושה חודשים כפי שדרש בתוקף משרד החוץ האמריקאי?

הרוחות סערו. דעותיהם של י"ג המשתתפים נחלקו, ולבסוף התקיימה הצבעה: שישה, ובראשם דוד בן־גוריון, תמכו בהכרזה על הקמתה המיידית של מדינת ישראל. נגד ההצעה הצביעו שבעה ובהם שלושת החברים שהצטרפו לישיבה רק בשעות הערב.

את שלל האירועים הדרמטיים שהתרחשו במזרח התיכון מאמצע מאי ועד תחילת אוקטובר של אותה שנה נאלץ ג'ון לתאר לחבריו בראשי פרקים בלבד מפאת קוצר הזמן שעמד לרשותו.

האנגלים, שהמנדט שלהם כבר הסתיים רשמית, בירכו על ההחלטה. הם העריכו כי בתנאים החדשים שנוצרו הלחימה תתחדש במהרה בין הצדדים ובמקרה כזה יכבשו הצבאות הערביים בסיועם החשאי את כל 'פְּלֶסְטִין' ויחלקו אותה ביניהם, כך שלהם, הקולוניאליסטים, יתאפשר לחזק את מעמדם באזור ברוח הסכם סייקס פיקו הישן והטוב.

בלחץ המעצמות הסכימו מדינות ערב להורות לכוחותיהן לנצור בינתיים את נשקם, וגם לכך שבמהלך שביתת הנשק ניהול השטחים שנמצאים בשליטת המיליציות המקומיות יימסר לידי אללג'נה אלערביה אלעליא. מנהלת העם הפכה לאחראית לחיים באזורים שהוחזקו בידי היהודים, וירושלים רבתי וכל הנמלים ושדות התעופה נמסרו לידי הטרֹוֹז קוֹמִישֵׁן של האו"ם.

אלא שבמהלך שביתת הנשק חלה הרעה משמעותית בכוחו הצבאי היחסי של היישוב היהודי. האמברגו הביין-לאומי שהוטל על העברתם של אמצעי לחימה ארצה לא חל על מדינות ערב עצמן, והן הצטיידו במהלכה בנשק רב, לרבות בתותחים, טנקים ומטוסים. ולכן לא רבים הופתעו מכך שלקראת מועד פקיעתה הן מצאו אמתלה להפר אותה ופלושו לארץ ישראל במלוא העוצמה. ירושלים נפלה ראשונה בידי הלגיון הירדני, ואחריה נכבשו רוב שטחי הארץ האחרים גם על ידי הצבאות הסורים, הלבנונים, העירקים והמצרים.

למעלה ממאתיים אלף לוחמים ואזרחים יהודים נהרגו בקרבות או נרצחו במהלך מעשי הטבח והביזה המזוויעים שבאו בעקבותיהם. ושארית הפליטה – פחות מחצי מיליון איש – נאלצה להימלט ולהתבצר ברצועה צרה שכללה חלק מהשפלה ומישור החוף בין רחובות בדרום לזיכרון יעקב בצפון ובין הים במערב לקו ההרים במזרח; ושם גם הוקמה לבסוף מדינת ישראל הזעירה, והעיר הרצלייה הוכרזה בירתה.

”ובכן, ג'ון גריין, האם יש לך איזושהי מסקנה מהמחקר הקטן שעשית?” פנה המורה להיסטוריה לתלמידו לאחר שזה סיים את הרצאתו בכיתת הסניורים של בית הספר ציון בניוארק, ניו-ג'רזי.

”כן. אני חושב שהסיבה העיקרית לכך שהיהודים הפסידו כמעט 90% מהשטח שהוקצה להם בהחלטת החלוקה מ-29 בנובמבר 1947 הייתה מזג האוויר. כי אם ב-12 במאי 1948 היו מנשבות בירושלים אותן רוחות סוערות שפקדו אותה ארבעה ימים קודם לכן, שני נציגי מנהלת העם שהיו נצורים בה לא היו יכולים לטוס ולהשתתף בהצבעה הגורלית, ואז הכול היה מתפתח בצורה אחרת.”

זה היה ערב נעים, סתווי ורגוע. הרוח טלטל את העלים על העצים. אני זוכרת את הערב הזה כאילו היה אתמול. הייתי בת עשרים, בשנתי הראשונה באוניברסיטה. למדתי בבראילן בחוג למחשבת ישראל. שם הכרתי אותו, את יגאל. באותו ערב הלכתי לעצרת. הכיכר הייתה מלאה אנשים. כולם מחייכים, נרגשים. היה ריח של תקווה באוויר, ריח של משהו חדש, כזה שלא הכרנו.

הייתי לבדי שם בין כל האנשים וחיפשתי נואשות בקהל פרצוף מוכר שאוכל לחלוק איתו את הרגע הזה, המכונן. בשולי הכיכר ראיתי אותו. הוא עמד בצד, מסויג ושותק, במעיל שחור ארוך, תלתלים, זקן דליל של אברך וכיפה סרוגה נוטה על הצד במין התרסה. נופפתי לו לשלום, קיוויתי שהוא יצטרף, אך הוא נראה מודאג. "היי, מה קרה? הכול בסדר?" שאלתי בדאגה.

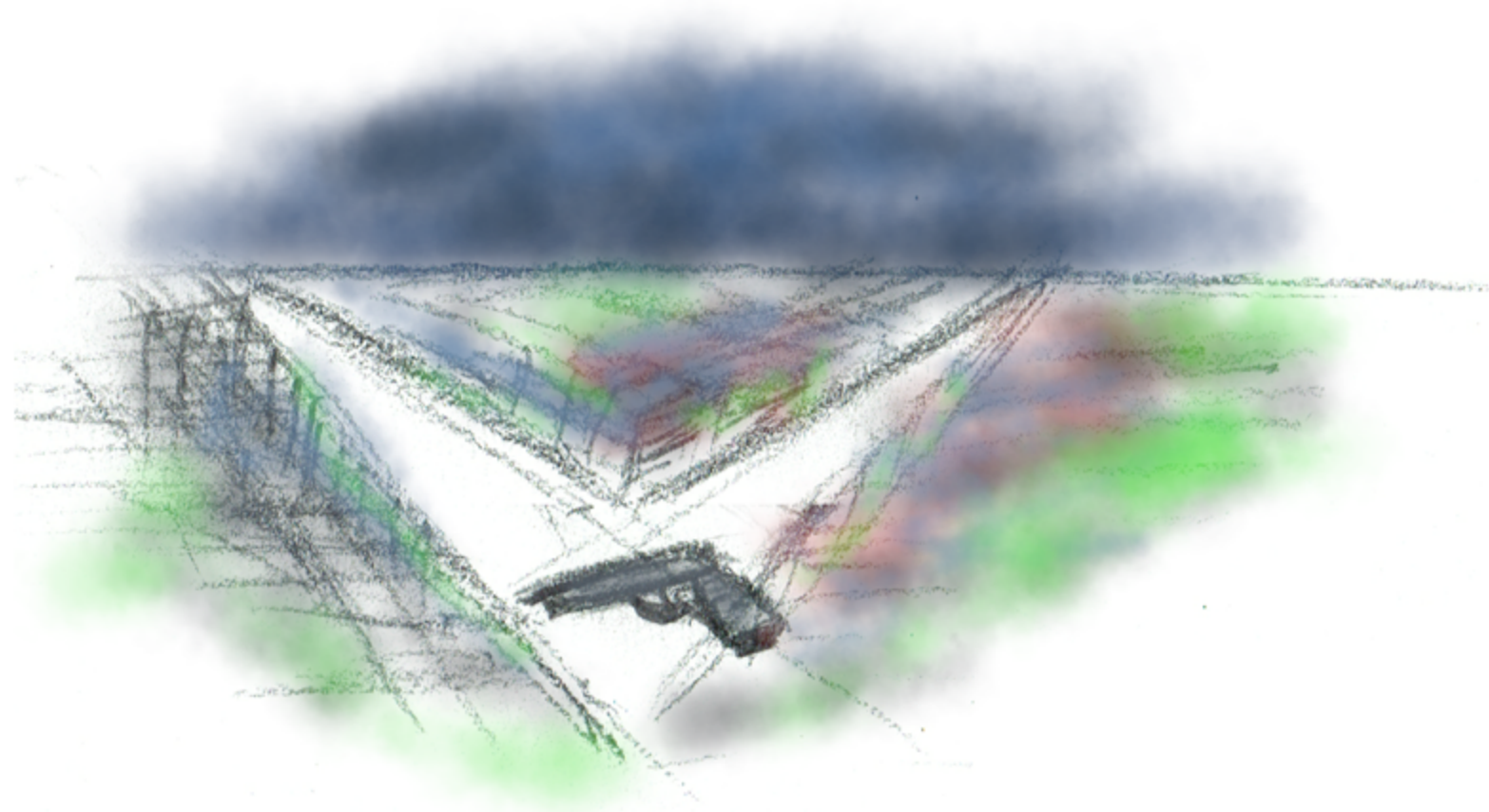
"איך יכול להיות בסדר?" הוא ענה, "את לא שומעת? את לא מריחה?"
למה, מה אתה מריח?" שאלתי, מנסה לגלות מה הסכנה.

"אוטובוסים שרופים", הוא ענה, "גופות חרוכות, מטעני חבלה." ראיתי את הפחד בעיניים שלו. ראיתי את השנאה.

"אין כבר אוטובוסים שרופים, יגאל, יש שלום. זו עצרת של תקווה, של אהבה, יגאל, תאמין יגאל, תירגע."

הוא הביט בי בזעף, ואולי שהיו אלה רחמים על הנאיביות שלי. "אני אעצור את הטירוף הזה!" הוא אמר, והרים את ידיו אל ראשו להעביר אצבעות בתלתליו. התנועה גרמה למעילו להיפתח. הוא מיהר לסגור אותו אבל נדמה היה לי שראיתי משהו שחור מנצנץ תחוב במכנסיו. חיבקתי אותו בזמן שיצחק רבין ושמעון פרס זיפו על הבמה את "תנו לשמש לעלות". ידעתי שאני מסתכנת, אבל הבטתי בכל האנשים שסביבי והחלטתי, אני לא אתן לריח אבק השַרְפָה להרוג את התקווה. בסוף השיר הצלחתי לדחוק את ידי לתוך המעיל. יגאל הביט בי משתומם. "מה את עושה?" אבל אז האקדח כבר היה בידי. הוא תפס את ידי ונאבקנו כמה רגעים. רגע הקנה פונה לכיוונו ורגע לכיווני.

רגע אחר כך שלושה פיצוצים נשמעו באוויר. ריח חריף של אבק שַרְפָה, "סרק סרק", מישהו צעק ובכיכר נותרנו רק יגאל ואני. מאז קוראים לכיכר מלכי ישראל כיכר האוהבים. החולמים חשבו שהמוות המשותף של יגאל ושלי הוא טרגדיה שייקספירית. לא נורא. העיקר שלא הרגנו את התקווה.

וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי קוֹל פְּנִימִי, צְלוּל וְזוּךְ
וַיֹּאמֶר קח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ
וּקְשֹׁר עִמּוֹ קֶשֶׁר שְׂרָשִׁי, בַּל יִפְרֹם וַיֹּאבֵד.
וַיִּשְׁכַּם הָאֵב עִם הַגֶּזֶן הַחֲמָה
וַיִּחְשֹׁב עַל בְּנוֹ יְחִידוֹ, עַל שְׂאֵהָב וְכֹאֵב, עָרֵג וְשִׂכַח
וַיִּלְחַשׁ אֱלֹהֵי, וַיִּלְטֹף אֶת סִבְךְ שְׁעָרוֹת רֹאשׁוֹ
וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו אֶל מַעְבַּר
לְאֶרֶץ הַמִּזְרֵה, לְאֵשׁ וְלַמְּאֻכָּלֶת
אֶל הַמְּקוֹם שָׁבוּ הָאָחֵר קוֹדֵם לְאַנִּי,
וַיַּעֲקֹד הָאֵב אֶת עֵצְמוֹ
וַיִּנְתֵּר עַל שִׁבַח וַיִּקְרָה, עַל אֵיבָר מִבְּשָׂרוֹ, עַל אֱלֹהֵי
וְשׁוֹם מִלְּאֶךָ לֹא קָרָא מִן הַשָּׁמַיִם "אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ".
וּבִימֵי שִׁיבָה יָדַע הָאֵב שְׁלֹא חֲשַׁךְ מִבְּנוֹ אֶהְבֵּת בְּרֵאשִׁית
כִּי אֵינּוּ יָרָא מִפְּנֵי אָבִיו הוּא, מִחֲסֹר הַתְּכֵלִית וּמִן הָעֲלָטָה,
וַיִּקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא
חַיִּים.

מוריה נחום

מה אם

לא היית מתחתן

עם אַמָּא

עָרַב מְלַחְמָה

(וְאֵיךְ יִדְעֶתָ שְׁתַּפְּרֹץ?)

לא היית מגיֵס

בְּחַפְזוֹן

בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ

לא היית נִפְצָע

בְּבֶטֶן

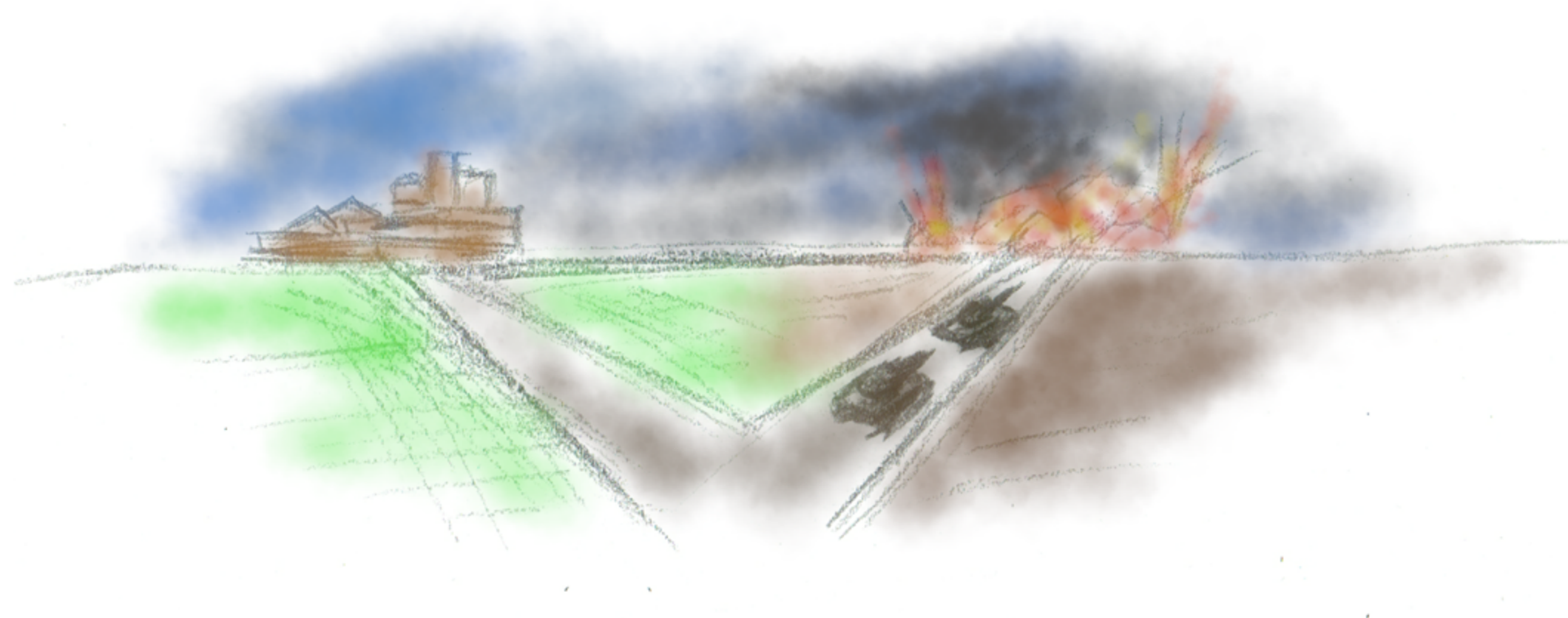
וְעַמֶּק בְּנֶפֶשׁ

מה אם לא הייתה

פּוֹרְצַת מְלַחְמָה

הַיִּיתָ לִּי

אַבָּא.

כפיר מוקדס

לוֹ הָיָה

לוֹ הָיָה עוֹד חַי

אוֹלִי

הָיָה שְׁלוֹם.

אוֹלִי,

אָבֵל לֹא.

לֹא חַי

וְלֹא שְׁלוֹם וְלֹא נַעֲלִים

רַק רַעֲשֵׁי הַמָּוֶת מְצַלְצְלִים בְּרֹאשֵׁי

וְאִמָּא אוֹמְרַת: "כְּשֶׁתִּגְדֹּל לֹא יִהְיוּ מִלְחָמוֹת,"

בְּעוֹדֵי יוֹצֵא לְשָׂדֵה הַקָּרֵב.

לוֹ אֶהֱב פְּחוֹת

וְשָׁנָא יוֹתֵר.

לוֹ הִקְשִׁיב לְמַחֹו וְלֹא

לְלִבּוֹ.

כִּי הֵלֵב יָכוֹל לְשַׁקֵּר.

לוֹ לִבֶּשׁ

אֶת הָאֵפוֹד הַמְזִיזֵן הַזֶּה

אוֹלִי

הָיָה עוֹד חַי.

אָבֵל לֹא

הוּא לֹא לִבֶּשׁ

וְגַם שְׁלוֹם

לֹא הָיָה

וְגַם סָבָא לֹא הָיָה

וְגַם אָבָא לֹא,

וְאָדָם, בְּחַיִּים.

שנראה כי טוב

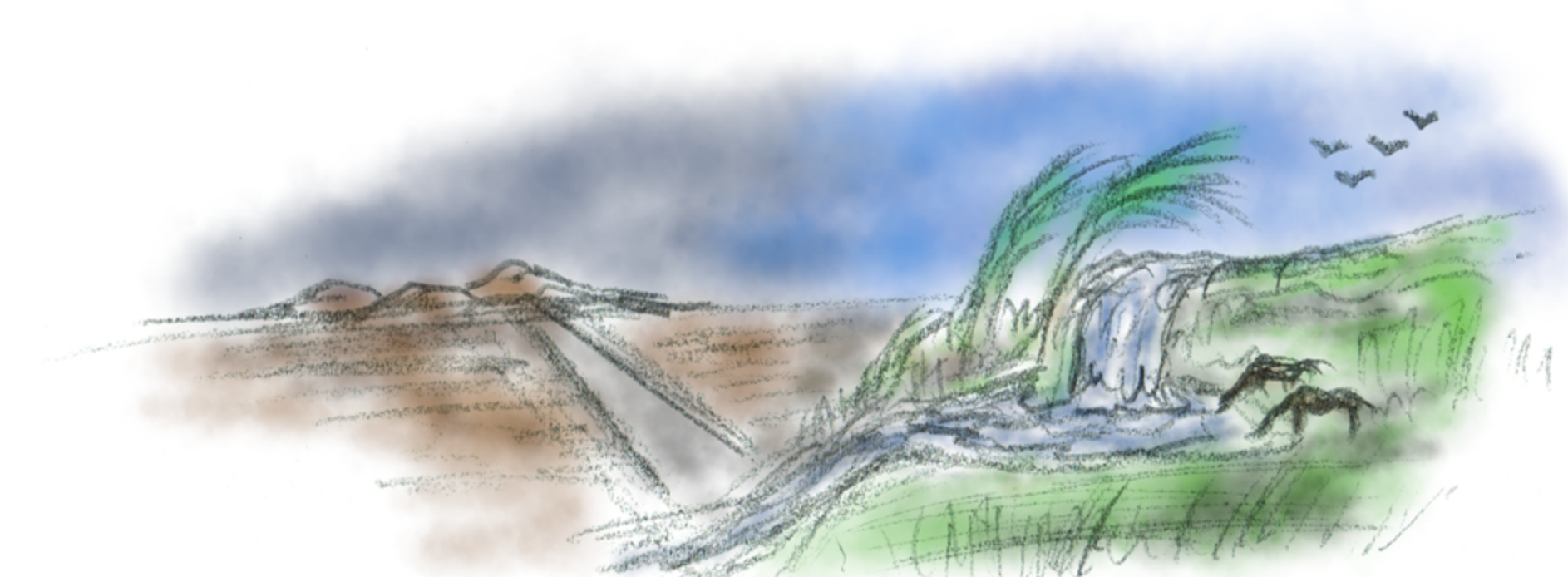
לוֹ הָיִינוּ אֲנַחְנוּ רֵאשׁוּנִים בְּתוֹר
לְפָנֵי הַרְקִיעַ, הַשְּׂרָצִים וְהָאוֹר
הָיִינוּ רוֹאִים אֵיךְ תְּהוֹם וְתֵהוּ
הוֹפְכִים לְעוֹלָם שָׂאִין כְּמוֹהוּ.

יוֹם וְלַיְלָה, לַיְלָה וַיּוֹם
הַכֹּל מִתְבַּהֵר כְּמוֹ בְּחֵלוֹם
מֵעַל וּמִתַּחַת, שָׁמַיִם וּמַיִם
אֵין טוֹב מִמֶּרְאֵה עֵינַיִם.

יִבְשָׁה רוּוְיָהּ, קָרַקַע פּוֹרְיָהּ
שָׂאִיפָה עֲמָקָה, מְתוּקָה, נִקְיָה
זָרְעִים, עֲצִים, פְּרוֹת וְדָשָׂא
רֵיחַ נְעִים שֶׁל אַחֲרֵי הַגֶּשֶׁם.

בְּהֶמָּה וְרֶמֶשׂ, מַגְדוֹל עַד קָטָן
פִּיל, יְתוֹשׁ, סְרִדִּין, לְוִיתָן
מִשְׁק כְּנָפִים, צִיּוֹץ, נְהֶמָה,
נוֹצָה צְבֻעוֹנִית, פְּרֹנָה חֲמִימָה.

לוֹ רָאִינוּ מָה פֶּה הָיָה
בְּרֵאשִׁית הַיָּמִים, בְּיַמֵּי הַבְּרִיאָה
אוֹלֵי הָיִינוּ יְכוּלִים לְהַעֲרִיךְ אֶת הַיָּפִי,
לְהַגֵּן וְלִשְׁמֹר עַל עוֹלָם לְלֹא דִפִּי,
לֹא לְזַהֵם, לֹא לְהַפְחִיד,
לֹא לְלַכְלֶךְ וְלֹא לְהַכְחִיד.
הָעַם הַנִּבְחָר, סֵלֶם יַעֲקֹב
שְׁנֵרְאָה כִּי טוֹב וְנִמְשִׁיךְ לְאַהֲב.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[מוטיב \(כתב עת\) \[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\\(כתב_עת\\)\]\(http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: "זמן משחק".

זה אולי נשמע לכם נדוש, אבל משחקים באמת עשויים להיות עניין רציני.

בגיליון הזה נרצה לשמוע על משחקים מכל הסוגים: על האופן שבו המצאה של משחק פותרת צורך אנושי אמיתי, על הרגע שבו תוצאה של משחק הייתה באמת הרת גורל, על משחקים שילדים משחקים זה עם זה, משחקים שספורטאים משחקים זה מול זה, ואפילו משחקים שאנשים משחקים זה בנפשו של זה.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/11/2020 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.